

Vectēva ideālā ballīte

Ja nu lietus
nepārstās līt?

DAŽKĀRT LIETUS NEPĀRSTĀJ LĪT

Ne visas lūgšanas tiek atbildētas uzreiz, kā notika ar Alekša lūgšanu. Taču Dievs vienmēr uzklausa mūs un Viņam tīk mūs svētīt. Mēs varam izvēlēties pajauties uz to, ka Viņš zina to, kas ir vislabākais, pat tad, ja šķiet, ka viss nenotiek pareizi.

Deivids Diksons

(Stāsts ir balstīts uz patiesiem notikumiem)

Šī stāsta notikumi risinājās Samoa.

Debesis aizklāja tumši, drūmi mākoņi. Alekss uz tiem lūkojās.

Dun!

Atkal ducināja pērcons. Visur krita lielas, smagas lietus lāses.

Alekss pašūpoja galvu. Tas nebija labi. Nepavisam nebija labi. Dažkārt Samoa lietus var līt bez mitas dienām ilgi. Taču viņš vēlējās, lai viņa vectēva dzimšanas diena būtu nevainojama!

Alekss devās uz savu istabu un nometās ceļos pie savas gultas.

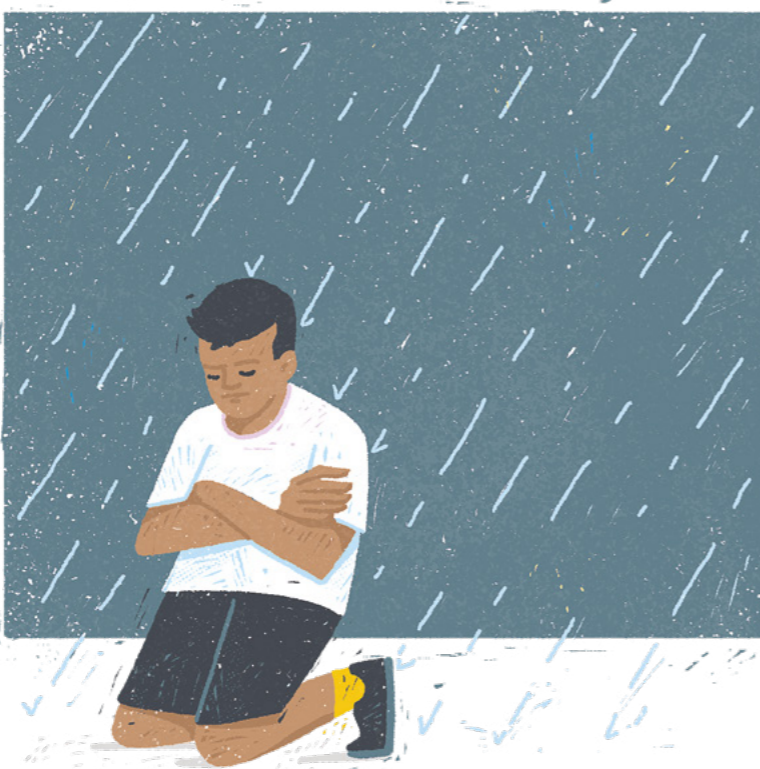
„Dārgo Debesu Tēv,” viņš teica. „Lūdzu, dari tā, lai rītdien nelītu lietus vectēva dzimšanas dienas svinībās. Mēs jau izsūtījām ielūgumus. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.”

Kad Alekss piecēlās, viņš ieraudzīja durvīs stāvam mammu un tēti. Viņi smaidīja.

„Ceru, ka tev nav iebildumu, ka mēs dzirdējam tavu lūgšanu,” teica mamma.

Alekss pasmaidīja. „Tas nekas. Es vienkārši vēlos, lai rītdiena vectēvam būtu īpaša. Tā nebūs tāda, ja vajadzēs palikt iekšā. Mums nebūtu vietas, kur dejot!”

Tētis paspieda Alekša plecu. „Lai kādi būtu laikapstākļi, vectēvs zinās, cik ļoti tu viņu mīli.”

Nākamajā rītā mamma un tētis palūdza Aleksam pateikt ģimenes lūgšanu. *Joprojām* stipri lija. Un *joprojām* neizskatījās, ka tas varētu mitēties.

„Lūdzu, svētī, lai lietus pārstātu līt līdz svinībām,” viņš teica. „Un, lūdzu, svētī mūs visus, lai mums būtu labi. Jo īpaši vectēvu!”

Alekss visu rītu vēroja debesis. Ilgu laiku nekas nemainījās. Taču tad notika kaut kas brīnumains.

„Skatieties!” Alekss iesaucās. „Zilu debesu plankumiņš!” Viņa ģimene izskrēja pagalmā. Mākoņi sāka izzust.

Dažu stundu laikā visi mākoņi bija prom! Pat peļķes uz zemes bija izžuvušas. Alekss steidzās izrotāt pagalmu. Vectēvs un pārējie viesi drīz būs klāt.

Kad vectēvs ieradās, viņš bija pārsteigts. Viņš skatījās uz gaismiņām, krāsainajiem uzrakstiem un visiem viesiem. „Viss izskatās skaisti,” viņš teica. „Liels jums paldies!”

Svinības bija tik jautras, kā Alekss bija iecerējis. Viņi dejoja, skatot vectēva iemīļotākajām dziesmām. Ēdiens bija garšīgs — it īpaši saldā kokosriekstu maize. Alekss pat dziedāja kopā ar vectēvu.

Tomēr labākais bija tad, kad pienāca laiks dejai *Siva Tauluga*. Šo deju vienmēr izpildīja dienas nozīmīgākā persona. Un, protams, tas bija vectēvs!

Vectēvs piecēlās, lai dejotu, taču tad paskatījās uz Alekšu. „Nāc man līdzi, Alekss!” sauca vectēvs. Alekss pielēca kājās un dejoja blakus vectēvam. Drīz vien arī visi pārējie jau dejoja.

Vectēvs pieliecās, lai apskautu Alekšu. „Tu šodien liki man justies ļoti īpašam,” vectēvs teica. „Šī bija *ideāla* dzimšanas dienas ballīte.”

Pēc ballītes noslēguma Alekss paraudzījās debesīs. Biezie, melnie mākoņi bija atgriezušies. Atkal pār viņiem sāka gāzties lietus. Taču šoreiz Aleksam nebija iebildumu. Viņš zināja, ka Debesu Tēvs palīdzēja laikapstākļiem būt jaukiem, kamēr notiek vectēva ballīte.

„Paldies Tev par jauko laiku,” Alekss lūdza. „Un paldies par tik brīnišķīgu vectēvu.”